

Mikor érkezik a küldemény?
 Beadják a Fülénéhez?
 Vagy benyomják hozzám?
 Iby a glóbuszon.
 Mi az, hogy később mindent megtudok?
 Mit kell még megtudnom?

Valahonnan a Darling presszóból átszólt egy vékonyka lányhang:
 Mikor veszel már tőlem virágot, te Undoki Jenő?
 Latyak felnevetett.
 Smucig pofa vagy te, Undoki Jenő!
 Isten felrezzent.
 – Az! Az! Undoki Jenő!

Takács Zsuzsa

MA MEGHALT ANYÁM VAGY TALÁN TEGNAP

A boncmester feljött az alagsorból.
 Se kesztyű már, se gumikötény rajta.
 Azt mondja, várnunk kell az anyakönyvi
 kivonatra, mert a doktornő ebédelni ment.
 Hanyatt-homlok rohantam hozzád utoljára,
 de utamat állta egy szőke börtönőr nő:
 Nem fogja föl, hogy meghalt az anyja?
 Mit akar látni még?*

Otthagytad testedet, mint gyík a farkát.
 Szóltak, hogy mindent csomagoljunk össze.
 – Melyik tárgy mér a szívemre ütést?
 A leggyöngédebb lesz talán a kés.
 A boncmester megkapta három százását.
 Harag nélkül szól hát a felbontott tetemhez:
 Milyen hideg van itt!
 Biztosan te is fázol.

* A rémes naplemente, tényleg,
 nem volt, szemem, elég? Mint feltört, világnyi
 tojás, sárgája fennakadt a héj cápafogán.
 És lassan, alá-, levérzett a nap.
 Te erőltetted, hogy nézzük együtt,
 mert akkor már egy álló hete nézted
 egyedül, és nem bírtad tovább.

BEISMERÉS

Hogy ismét a nővérek fehér köpenye
takar (álmomban), és pengenek
fölötted a műszerek, és hagynom kell,

hogy működtessenek, bár nem akarsz
működni többé, és mintha kéz markolná
szívemet, állok elszakítva tőled,

hallgatom, hogy remekül viselkedtél,
vagyis: kezükre adtad magadat, és nézem
közben az otthonról hozott terítőt mereven,

és rózsaszín mintái trágárnak tetszenek –
mindez csak arra szolgál, hogy beismerjem:
jobb, hogy nem élsz! éljen a halál!

Oravecz Imre

SZAJLA

Verstanulmányok egy regényhez

Szemtől szembe

Anyámra ütöttem,
jobban hasonlítok rá, mint valaha,
és mindinkább őt látom,
ha a tükörbe nézek,
az ő elroncsolt, szomorú, öregkori arcát,
ugyanazok a barázdák, a ráncok a homlokomon,
ugyanolyan a horpadás a pofacsontjaim alatt,
ugyanaz a növekvő, sötét árnyék a szemem körül,
ugyanaz a tört fény a tekintetemben,

és mintha belül is ugyanaz az átalakulás menne végbe,
mintha ugyanolyan sebességgel szöknék magamból,
mintha fokozatosan eltorzulnék,
egyre jobban hatalmukba kerítenek, leigáznak a mindennapi gondok,